

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobce: **J. J.**, bytem XXX, zastoupen Mgr. Ivanem Chytilém, advokátem se sídlem Maiselova 15, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, nábřeží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 9. 2008, č.j 142/2008-190-TAXI/3,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí Ministerstva dopravy ze dne 29. 9. 2008, kterým bylo změněno rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru dopravy, č.j. MHMP 436677/2008/DOP-T/Dc ze dne 16. 7. 2008, tak, že žalobce porušil ust. § 21 odst. 1 zákona č. 111/1994 Sb., ve znění pozdějších předpisů, tím, že dne 16. 5. 2008 provozoval taxislužbu vozidlem SPZ 3A4 7963, které nebylo pro tyto účely evidováno dopravním úřadem, za což mu byla uložena pokuta ve výši 7500,- Kč, a dále že se žalobci odebírání na dobu dvou let průkaz o způsobilosti řidiče taxislužby, a to z důvodu podle ust. § 21 odst. 13 písm. f) zákona o silniční dopravě.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí odvolací orgán uvedl, že při kontrole dne 16. 5. 2008 bylo zjištěno, že vozidlo SPZ 3A4 7963, poskytující přepravní službu formou taxislužby, bylo označeno evidenčním číslem „00030 Praha“, avšak v době kontroly nebylo evidováno jako vozidlo taxislužby. Žalobce totiž do 31. 3. 2008 nepožádal o vydání nového dokladu o zařazení vozidla do evidence vozidel taxislužby a ve shodě s čl. II bod 2 vyhlášky č. 281/2007 Sb. bylo vozidlo k 1. 4. 2008 vyřazeno z evidence taxislužby a původní doklad o přidělení evidenčního čísla pozbyl platnosti. Protože při kontrole bylo prokázáno, že žalobce předmětným vozidlem provozoval taxislužbu, ačkoliv toto vozidlo nebylo ke dni kontroly evidováno dopravním úřadem jako vozidlo taxislužby, porušil tím žalobce ust. § 21 odst. 1 zákona o silniční dopravě, čímž se dopustil správního deliktu podle ust. § 35 odst. 3 písm. b) cit. zákona. Správní orgán byl pak nucen odebrat žalobci průkaz o způsobilosti řidiče, neboť ust. § 21 odst. 9 zákona o silniční dopravě mu takovou povinnost ukládá.

Proti tomuto rozhodnutí směřovala žaloba, v níž žalobce poukázal na to, že jeho provinění spočívalo v jednoduchém a formálním pochybení, takže ohrožení zákonem chráněných zájmů bylo téměř nulové a dále že nejednalo-li se o správní delikt, pak nebyly splněny podmínky pro odebrání průkazu o způsobilosti řidiče taxislužby. Sankce tedy neměly být uloženy. Žalobce proto navrhl aby soud rozhodl, že napadené rozhodnutí je nicotné, případně aby je zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě odmítl žalobní námitky, setrval na správnosti a zákonnosti uložené sankce i odebrání průkazu o způsobilosti řidiče taxislužby a navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, v rozsahu uplatněných žalobních námitek, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Žalobce v žalobě uvedl, že jeho vozidlo bylo vyřazeno z evidence vozidel taxislužby na základě vyhlášky č. 478/2000 Sb., od 1. 4. 2008, a aniž by o tom byl jakkoliv vyrozuměn. Do té doby byl jeho vůz řádně registrován v evidenci vozidel taxislužby. Jediným důvodem vyřazení vozidla z této evidence bylo pouze neučinění jednoduchého formálního kroku spočívajícího v zajištění dokladu s novým registračním číslem. Ihned poté, co žalobce zjistil, že na základě vyhlášky bylo jeho vozidlo vyřazeno z evidence, požádal o přidělení nového registračního čísla. Ustanovení § 21 zákona o silniční dopravě směřuje na ochranu proti osobám, které by zcela nelegálně poskytovaly

taxislužbu. O takovou situaci se ale v případě žalobce nejednalo. Žalobce byl řádně registrován pod dosavadním evidenčním číslem, což bylo možné ihned zjistit, a po výzvě strážníků Městské policie hlavního města Prahy předložil všechny doklady k provozování taxislužby. Z evidence vozidel taxislužby bylo dotčené vozidlo vyřazeno jen po velice krátkou dobu. Ohrožení zákonem chráněných společenských zájmů tak bylo téměř nulové a stejná byla i společenská nebezpečnost jednání žalobce.

Žalobce dále namítl, že žalovaný mu v napadeném rozhodnutí uložil dvě sankce, když kromě pokuty rozhodl o odebrání průkazu o způsobilosti řidiče taxislužby. Vzhledem k tomu, že žalobce své jednání nepovažoval za delikt, měl za to, že nebylo na místě ani ukládat žádnou ze sankcí (odebrání průkazu není opatřením preventivní povahy), když navíc průkaz byl odebrán, ačkoliv nebyly splněny podmínky pro takové odebrání, případně zde byla možnost rozhodnout, že průkaz odebrán nebude. Žalobce poukázal na to, že při kontrole předložil všechny doklady svoje i vztahující se k vozidlu, takže byl ihned identifikován. Zájem chráněný zákonem nebyl nejen porušen, ale ani ohrožen. Zde žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 8 As 17/2007-135 ze dne 31. 5. 2007, podle něhož kromě formálních znaků deliktního jednání musí být naplněna i materiální stránka delikt, jež se musí projevit nejen při stanovení výše sankce, ale již při posuzování trestnosti právně závadného jednání. V daném případě pak materiální stránka zcela chybí a tedy se nejedná o správní delikt. Sankce tedy vůbec neměly být uloženy. Odebrání průkazu přitom je nutno považovat za sankci. Správní orgány navíc nesprávně vyložily a použily ust. § 21 odst. 9 a odst. 13 zákona o silniční dopravě, neboť rozhoduje-li dopravní úřad o odebrání průkazu podle odstavce 13, může se tak stát pouze v případech, kdy byl tento průkaz zadržen kontrolním orgánem na místě samém a poté předán ke správnímu řízení. Dopravnímu úřadu, který jej buď odebere nebo vrátí. Ustanovení § 21 odst. 9 cit. zákona pak umožňuje odebrání průkazu už pouze při zjištění nesplnění podmínky bezúhonnosti a spolehlivosti. Ani jedna tato situace však v dané věci nenastala a nebyly tedy dány podmínky k odebrání průkazu. Navíc pokud správní orgán odebral průkaz podle § 21 odst. 13 písm. f) cit. zákona, pak měl vzít ohled na to, že v době zahájení správního řízení již bylo vozidlo řádně registrováno. Správní orgány tedy aplikovaly dotčené právní předpisy nepřiměřeně přísně a formalisticky, přičemž nepřihlédly k absenci materiální stránky jednání žalobce a nezohlednily chybějící společenskou nebezpečnost jeho jednání. Ve věci nedošlo ke spáchání deliktu a rozhodnutí v této věci jsou tak nicotná.

Tyto námitky soud neakceptoval.

Především soud nevyhověl návrhu žalobce na vyslovení nicotnosti rozhodnutí správních orgánů obou stupňů. Žalobce v závěru žaloby uvedl, že správní orgány nepřihlédly k absenci materiální stránky jednání žalobce a nezohlednily chybějící společenskou nebezpečnost jeho jednání. Ve věci nedošlo ke spáchání deliktu a rozhodnutí v této věci jsou tak nicotná.

Podle ust. § 77 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, nicotné je dále rozhodnutí, které trpí vadami, jež je činí zjevně vnitřně rozporným nebo právně či fakticky neuskutečnitelným, anebo jinými vadami, pro něž je nelze vůbec považovat za rozhodnutí správního orgánu. Nicotnost z těchto důvodů vyslovuje soud podle soudního řádu správního.

V této věci soud konstatuje, že žádnou vadu, která by způsoboval nezákonnost některého z rozhodnutí, neshledal. Obě rozhodnutí byla vydána věcně i místně příslušnými dopravními úřady, stalo se tak v rámci jejich působnosti a pravomoci vymezených v zákoně č. 111/1994 Sb., nejsou vnitřně rozporná a nepochybně jsou vykonatelná. Ostatně žalobce svůj návrh na vyslovení nicotnosti odůvodnil jen tvrzením, že správní orgány věc nesprávně právně vyhodnotily a že ke spáchání správního deliktu nedošlo. Pokud by v tom měl žalobce pravdu, nic z toho by neznamenal nicotnost napadeného rozhodnutí, ale výlučně jeho nezákonnost.

Dále se soud zabýval tvrzeními žalobce, podle nichž ve věci vůbec nedošlo ke spáchání deliktu.

Podle ust. § 21 odst. 1 zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, ve znění pozdějších předpisů, provozovatel taxislužby je oprávněn provozovat taxislužbu pouze vozidlem, které je pro tyto účely evidováno dopravním úřadem. Podrobnosti k náležitostem evidence vozidel taxislužby stanoví prováděcí právní předpis.

Podle ustanovení čl. II bodu 2. vyhlášky č. 281/2007 Sb. evidenčními čísly vydanými do dne nabytí účinnosti této vyhlášky mohou být vozidla taxislužby označena do 31. března 2008. Doklady o přidělení evidenčního čísla vydané před nabytím účinnosti této vyhlášky zůstávají v platnosti do doby vydání dokladu o zařazení vozidla do evidence vozidel taxislužby podle § 11 odst. 2 této vyhlášky za podmínky, že provozovatel taxislužby o vydání tohoto dokladu požádá dopravní úřad příslušný k vydání stanoviska ke koncesi do 31. března 2008. Pokud tak provozovatel taxislužby neučiní, pozbude doklad o přidělení evidenčního čísla dne 1. dubna 2008 platnosti a vozidlo bude k tomuto dni z evidence vozidel taxislužby vyřazeno, aniž by o tom byl provozovatel taxislužby vyrozuměn.

Z citovaných norem je zřejmé, že zákon o silniční dopravě uložil obecnou povinnost provozovat taxislužbu jen vozidly evidovanými pro tyto účely dopravním úřadem, přičemž prováděcí právní předpis pak stanovil podrobnosti ohledně této evidence.

V souladu s tím pak bylo vyhláškou č. 281/2007 Sb. stanoveno, že dosavadní evidenční čísla vozidel taxislužby platí pouze do 31. března 2008 a nepožádá-li provozovatel taxislužby o vydání nového dokladu o přidělení evidenčního čísla do 31. března 2008, pozbude doklad dne 1. dubna 2008 platnosti a vozidlo bude k tomuto dni z evidence vozidel taxislužby vyřazeno, aniž by o tom byl provozovatel taxislužby vyrozuměn.

Jak je zřejmé z obsahu správního spisu i z vyjádření žalobce, žádost o vydání nového dokladu o přidělení evidenčního čísla žalobce ve lhůtě do 31. 3. 2008 nepodal, v důsledku čehož jeho dosavadní doklad pozbyl platnosti a předmětné vozidlo bylo k tomuto dni vyřazeno z evidence vozidel taxislužby. Počínaje 1. dubna 2008 tedy žalobce provozoval taxislužbu, aniž by vozidlo k tomu používané bylo řádně evidováno ve smyslu ust. § 21 odst. 1 zákona o silniční dopravě. Tím byly naplněny zákonné znaky deliktu podle ust. § 35 odst. 3 písm. b) citovaného zákona, podle něhož dopravní úřad nebo Ministerstvo dopravy při porušení tohoto zákona uloží pokutu až do výše 750 000 Kč dopravci, který nabízí či poskytuje přepravní služby formou uváděnou v § 2 odst. 8

vozidlem, které není evidováno jako vozidlo taxislužby. Správním orgánům nebylo za této situace dáno k uvážení, zda se o delikt jedná či nikoliv, neboť to vyplývá přímo ze zákona. Nelze tedy ani žalovanému, ani správnímu orgánu I. stupně vytýkat, že by v tomto směru postupovaly v rozporu se zákonem.

K okolnostem spáchání deliktu, k zavinění žalobce či k míře porušení zákonem chráněných zájmů pak mohl správní orgán přihlédnout pouze v rámci úvahy o výši uložené pokuty. Zde je třeba poukázat na skutečnost, že správní orgán I. stupně sice uložil žalobci pokutu ve výši 100 000,- Kč, avšak že odvolací správní orgán tuto pokutu snížil na 7500,- Kč. Vzhledem k horní hranici zákonného rozpětí možné sankce byla pokuta uložena ve výši řádově setiny maximální částky, a soud má tedy za to, že je na místě označit za velmi mírnou, plnící funkci spíše upozornění než sankce, za opatření spíše varovné než represivní.

Žalobce dále namítl, že žalovaný mu v napadeném rozhodnutí uložil dvě sankce, když kromě pokuty rozhodl o odebrání průkazu o způsobilosti řidiče taxislužby. Vzhledem k tomu, že žalobce své jednání nepovažoval za delikt, měl za to, že nebylo na místě ani ukládat žádnou ze sankcí (odebrání průkazu není opatřením preventivní povahy), když navíc průkaz byl odebrán, ačkoliv nebyly splněny podmínky pro takové odebrání, případně zde byla možnost rozhodnout, že průkaz odebrán nebude. Žalobce poukázal na to, že při kontrole předložil všechny doklady svoje i vztahující se k vozidlu, takže byl ihned identifikován. Zájem chráněný zákonem nebyl nejen porušen, ale ani ohrožen. Zde žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 8 As 17/2007-135 ze dne 31. 5. 2007, podle něhož kromě formálních znaků deliktního jednání musí být naplněna i materiální stránka deliktu, jež se musí projevit nejen při stanovení výše sankce, ale již při posuzování trestnosti právně závadného jednání. V daném případě pak materiální stránka zcela chybí a tedy se nejedná o správní delikt. Sankce tedy vůbec neměly být uloženy. Odebrání průkazu přitom je nutno považovat za sankci. Správní orgány navíc nesprávně vyložily a použily ust. § 21 odst. 9 a odst. 13 zákona o silniční dopravě, neboť rozhoduje-li dopravní úřad o odebrání průkazu podle odstavce 13, může se tak stát pouze v případech, kdy byl tento průkaz zadržen kontrolním orgánem na místě samém a poté předán ke správnímu řízení. dopravnímu úřadu, který jej buď odebere nebo vrátí. Ustanovení § 21 odst. 9 cit. zákona pak umožňuje odebrání průkazu už pouze při zjištění nesplnění podmínky bezúhonnosti a spolehlivosti. Ani jedna tato situace však v dané věci nenastala a nebyly tedy dány podmínky k odebrání průkazu. Navíc pokud správní orgán odebral průkaz podle § 21 odst. 13 písm. f) cit. zákona, pak měl vzít ohled na to, že v době zahájení správního řízení již bylo vozidlo řádně registrováno. Správní orgány tedy aplikovaly dotčené právní předpisy nepřiměřeně přísně a formalisticky.

Ani tuto námitku soud neshledal důvodnou.

Pokud jde o argument žaloby odkazující na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 8 As 17/2007-135 ze dne 31. 5. 2007, je zřejmé, že Nejvyšší správní soud v něm vyjádřil názor, že k tomu, aby „...mohlo být určité protiprávní jednání kvalifikováno jako správní delikt, musí být kromě formálních znaků deliktního jednání naplněna i materiální stránka deliktu, a jednání musí vykazovat určitou míru společenské nebezpečnosti ve vztahu k porušené povinnosti, stanovené zákonem na ochranu odpovídajících hodnot. Na těchto závěrech nemůže ničeho změnit skutečnost, že zákony upravující správní delikty

stricto sensu materiální stránku deliktu neupravují (na rozdíl od právní úpravy trestných činů a přestupků – srov. § 3 odst. 1 trestního zákona a § 2 odst. 1 zákona o přestupcích). Materiální stránka protiprávního jednání se tak i v případě správních deliktů musí projevit nejen při stanovení výše sankce, ale již při posuzování trestnosti právně závadného jednání.“

V nyní projednávané věci je však třeba konstatovat, že odvolací správní orgán se otázkou materiální stránky žalobcova jednání zabýval. Na straně 3 odůvodnění ve druhém odstavci shora uvedl, že na rozdíl od žalobce nemá za to, že ohrožení zákonem chráněných společenských zájmů bylo téměř nulové a stejně taková byla i jeho společenská nebezpečnost. Jednání žalobce vykazovalo určitou míru společenské nebezpečnosti ve vztahu k porušené povinnosti, neboť zákon o silniční dopravě neumožňuje používat pro podnikání v taxislužbě jiná vozidla než ta, která jsou evidována u dopravních úřadů jako vozidla taxislužby. Cílem právní úpravy je zájem na řádné evidenci všech vozidel, užívaných pro účely taxislužby, která pak prostřednictvím evidenčního čísla umožňuje snadnou identifikaci vozidla a jeho provozovatele. Vědomí provozovatele, že je evidován, pak má pozitivní význam v tom směru, že provozovatel je stimulován k dodržování povinností stanovených právními předpisy.

Soud konstatoval, že žalovaný odvolací správní orgán se otázkou materiální stránky jednání žalobce zabýval a shledal ji. Bylo by možno namítat, že se jí nezabýval dostatečně, případně že ji vyhodnotil nesprávně, leč takto nebyla žalobní námitky koncipovány. Soud se se závěry, k nimž žalovaný dospěl, ztotožňuje, s tím, že požadavek na řádnou registraci vozidel, jimiž je provozována taxislužba, není samoúčelný, ale má význam jak pro zamezení neoprávněnému podnikání v této činnosti, tak pro snazší vyhledávání porušení předpisů, upravujících poskytování taxislužby.

Soud konečně neakceptoval ani námitku směřující proti rozhodnutí o odebrání průkazu o způsobilosti řidiče taxislužby.

Podle ust. § 21 odst. 9 zákona o silniční dopravě dopravní úřad příslušný podle odstavce 5 rozhodne o odebrání průkazu o způsobilosti řidiče taxislužby, jestliže zjistí, že osoba řidiče nesplňuje podmínku bezúhonnosti či spolehlivosti. Dopravní úřad příslušný podle odstavce 5 rozhodne dále o odebrání průkazu o způsobilosti řidiče taxislužby z důvodů podle odstavce 13; v tomto případě dopravní úřad průkaz o způsobilosti řidiče odebere na dobu dvou let.

Podle ust. § 21 odst. 13 písm. f) zákona o silniční dopravě kontrolní orgán je oprávněn zadržet průkaz o způsobilosti řidiče taxislužby na místě samém z důvodů užití vozidla v silničním provozu, označeného nebo vybaveného způsobem zaměnitelným s vozidlem taxislužby, ačkoliv toto vozidlo není zařazeno v evidenci vozidel taxislužby.

Především nezbyvá než konstatovat, že ust. § 21 odst. 9 věta druhá cit. zákona svou dikcí nedává dopravnímu úřadu k úvaze, zda v případě zjištění skutečností podle odstavce 13 průkaz o způsobilosti řidiče taxislužby odebere či nikoliv, ale výslovně mu toto odebrání ukládá. Žalovaný, resp. správní orgán I. stupně, nemohl postupovat jinak, než že tento průkaz žalobci odejmout, jestliže dospěl k závěru, že jsou dány důvody podle odstavce 13.

Rovněž není sporu o tom, že tyto důvody dány byly, a to konkrétně důvod podle ustanovení písm. f) odstavce 13. Žalobce se totiž mylí, má-li za to, že k odebrání podle této normy může dojít jen tehdy, jestliže byl průkaz kontrolním orgánem zadržen. Citovaná norma dává kontrolnímu orgánu pravomoc zadržet průkaz o způsobilosti řidiče taxislužby na místě samém, je-li splněna podmínka, že vozidlo není zařazeno v evidenci vozidel taxislužby. Ustanovení § 21 odst. 9 věta druhá cit. zákona se pak vztahuje právě k této podmínce: jestliže bylo určité vozidlo v silničním provozu označeno nebo vybaveno způsobem zaměnitelným s vozidlem taxislužby, ačkoliv toto vozidlo není zařazeno v evidenci vozidel taxislužby, pak dopravní úřad rozhodne o odebrání průkazu o způsobilosti řidiče taxislužby provozovateli tohoto vozidla.

Právě taková situace v projednávané věci nastala: žalobce používal (byť po velmi krátkou dobu) k provozování taxislužby vozidlo, jež bylo označeno jako vozidlo taxislužby, avšak které nebylo zařazeno v evidenci takových vozidel. Za tohoto stavu věci musel dopravní úřad žalobci odebrat průkaz o způsobilosti řidiče taxislužby.

Městský soud v Praze tedy dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 soudního řádu správního zamítl.

Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání podle ust. § 51 odst. 1 soudního řádu správního.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 soudního řádu správního, když žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 29. srpna 2012

JUDr. Slavomír Novák
předseda senátu